

MARIJA, MLADA DEKLICA

Mami bere Jakobu pripoved o Mariji:

»Marija se je rodila Ani in Joahimu. Zelo dolgo sta prosila Boga, naj jimja podari otroka. Ko se jima je rodila Marija, sta jo posvetila Bogu. Kot majhno deklico sta jo izročila bratom v samostanu, da so jo izšolali in jo vzgojili v dobro dekle. Takrat se je vrnila k staršem. Pomagala jim je pri delu, ju obogala in ju zelo spoštovala.«
 »Ja pa ja!« se je zaslišalo iz Lučkinih ust. »Kar pustila sta jo tam! Jaz si ne predstavljam, da bi vidva mene poslal nekam drugam, da bi me tam vzgojili. Saj me vendar vzgajata vidva. Jaz pa brez vaju sploh ne morem.«
 »No, to je pa lepo slišati,« je rekla mami.

Strinjal se je tudi očka, ki je dvignil pogled izza časopisa in modro pokimal.

»Kakšni časi so bili takrat, ko je živel Marija?« se je na glas spraševala Lučka.

»Jah, kakšni! Brez telefona, brez računalnika, celo brez elektrike,« se je zaslišalo iz Maksovih ust.

»No, Maks, kaj misliš, kdaj je bilo lažje živeti, zdaj ali pred dva tisoč leti?« ga je vprašal očka.

»Danes, vsekakor danes.«

»Zakaj?« je vprašal očka.

»Ker imamo vse, kar si želimo,« je bil pameten Maks.

»To, da imamo vse, kar si želimo, je lahko tudi ovira. Lahko nam zaslepi srce in oči, da ne vidimo tistega, kar je za nas res pomembno,« je rekel dedi.

»Jaz pa bi rada poznala Marijo takrat, ko je še živel na zemlji,« je rekla Lučka. »Morda bi se od nje česa naučila.«

»Morda bi se naučila, kako ubogati starše, pokazati spoštovanje do starejših in biti tiho takrat, ko je to treba!« je dodal dedi.

Otroci smo se ob dedijevi pripombi skremžili in začeli takoj ugovarjati, da vendar ubogamo in spoštujemo starejše in da nam čisto nič ne manjka. Dedi pa je vzel svojo knjigo in odšel v drug prostor.

»Zakaj pa je dedi odšel?« je vprašal Jaka.

Maks in Lučka sta mu v en glas odgovorila, da je siten in da jih ne more več poslušati.

»No, toliko o spoštovanju starejših,« je dodala babi in tudi ona vstala in odšla k dediju. Spotoma se je ustavila pred kipom Marije in rekla:

»Draga Marija, čuvaj te naše otroke, da bodo hodili po pravi poti. Daj dekletoma moč, da bosta postali mladenki, ki znata razmišljati s svojo glavo in ceniti lepoto svojega telesa ter spoštovati življenje. Tudi fantoma daj pamet in spoznanje, da ni vse v jeziku, ampak tudi v delu in učenju.«

Vsi smo ostali tiho, mami pa je brala dalje:

»Marija je bila lepo dekle, ki je znalo presoditi, kaj je zanjo prav in kaj narobe. Zelo rada je pomagala ljudem in bila je zadovoljna s tistim, kar je imela. Starša sta jo imela rada in sta bila nanjo ponosna.«

V srcu je tiho dodala:

»Marija, daj, da bom tudi jaz lahko ponosna na svoje otroke.«

Naloga

Mami in očku se zahvali za vse, kar ti dajeta, tako, da jima pripraviš presenečenje.